

Komt een hond bij de dokter en ander Beestachtigheden

Rijden op de dierenambulance

door

Arend Zeebeer

Auteur:	Arend Zeebeer
isbn:	9789464807769
Omslagontwerp:	Auteur
Copyright:	Auteur
Druk:	Brave New Books

Afbeelding omslag:

**Overdracht van de hond "Benny" na artsbezoek
Foto: Frans Paalman**

Beestachtigheden

Inhoud

Observaties.....	1
1: Drie maal noppes.....	3
2: De levenden en de doden.....	11
3: Twee katten.....	21
4: Gekwek over vogelgriep.....	29
5: Heen en weer.....	35
6: Katten op de dijk.....	43
7: Binnenstebuiten.....	51
8: Komt een hond bij de dokter.....	57
9: Taxibedrijf "Dier".....	65
10: Een honds konijn.....	71
11: Geen been om op te staan.....	77
12: Tweemaal dierendokter.....	83
13: Kattenfabriek.....	91
14: Flappie ontsnapt.....	99
15: Ooiereiger.....	103
16: Kattig geknok.....	117
17: Reis door de nacht.....	127

Inhoud

18: Niet alle vogels zijn valken.....	137
19: Van den Reynaerde.....	145
20: Zwaan kleeft niet aan.....	155
21: Druk, druk, druk.....	163
22: Verliefde eend.....	175
23: Ceti tamentis. Astoeëntis paxis.....	189
24: Gestalde kat.....	201
25: Op z'n snavel.....	215
26: 't Knienechien.....	225
27: Geplukte zwaluwstaart.....	233
28: Reiger zonder ijs.....	245
29: Kom van dat dak af!.....	257
30: Geen kraaienmars voor een kraai...	269

Observaties op de dieren- ambulance:

Sinds enige tijd zit ik als chauffeur op een dierenambulance. Verdwaalde honden, gewonde vogels, vermiste katten, halfverzopen egels, als dierenambulance ben je de redder in de nood. Dat je als vrijwilliger net zo min de ballen verstand hebt van die dieren als de omstanders moet je natuurlijk nooit laten merken. Jij hebt dat pakkie aan van de ambulance dus jij bent de deskundige.

Uiteraard is het minstens de helft van het vak niet om zo'n beest te redden, de meeste beesten redden zich prima. Maar de mensen die een melding doen weten zich of geen raad of denken dat assistentie geboden is. Waarbij ze onzeker zijn over wat voor assistentie gewenst of noodzakelijk is. Zaak is dan ook om zelfverzekerd op te treden en de verantwoording voor het geval in kwestie over te nemen. Dan zijn de omstanders er van af en dat is vaak het belangrijkste.

Als vrijwilliger bij de organisatie waarbij ik ben aangesloten draai je normaal gesproken vierentwintig uur dienst, van zeven uur 's avonds tot zeven uur 's avonds. Er zijn drie dagdelen, dus je kunt schuiven met collega's als het zo uitkomt. 's Nachts is van 1900 tot 0900 de andere dag, ochtend is van 0900 tot 1300 en middag van 1300 tot 1900. Dat is allemaal geen wet van Meden en Perzen. De centrale vindt het allemaal wel best zolang er maar vierentwintig uur per dag iemand beschikbaar is.

Vierentwintig uur per dag klinkt erger dan het is. Het is maar zelden als er over de nacht een oproep komt. Mijn ergste ervaring op dit punt is dat ik na een melding van een zieke kat om drie uur 's ochtends weer thuis was. Bij een andere gelegenheid werd ik 's ochtends om twintig over zes uit het nest werd gebeld wegens een aangereden meerkoet.

Observaties

De meldingen komen binnen bij de centrale. In ons geval heeft die centrale twee verschillende gebieden onder beheer. In elk gebied rijdt één busje. Een enkele keer, als het niet te druk is of als er minder vrijwilligers beschikbaar zijn, rijdt één van die busjes op beide gebieden. Nadeel is dan wel dat de responstijd langer is omdat het busje verder moet rijden.

Vaak is het in zo'n dienst hollen of stilstaan. De ene keer zit je rustig thuis koffie te lebben en de andere keer ben je van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat heen en weer aan het karren. Soms ben je alleen in zo'n bus, soms heb je een bijrijder. Een bijrijder heeft de voorkeur, twee mensen weten en kunnen meer dan één, maar er moet wel een vrijwilliger beschikbaar zijn.

De vrijwilligers doen het voor nop, maar het busje, het onderhoud en de benzine moeten wel betaald worden uiteraard. Er komt een bijdrage van de gemeentes waar we rijden en de rest komt van donaties en bijdragen van Goede Doelen loterijen. Dat laatste gaat via een overkoepelende organisatie, de stichting Dierenlot. Maar als vrijwillig chauffeur heb ik met de financiële toestanden gelukkig(!) niets te maken.

Als chauffeur moet ik alleen een vast bedrag innen voor een huisdier waarvan de eigenaar bekend is. Dat kan cash en dan lever ik het in als donatie bij het asiel, via een (nieuwe) pinautomaat, of de eigenaar kan het direct naar het asiel overmaken, ook als donatie.

Het busje staat normaal bij je aan huis. Bij het wisselen van de diensten rijdt de dienstdoende chauffeur naar de volgende en die brengt de scheidende chauffeur terug naar huis. Beetje omslachtig, maar je moet wát.

1: Drie maal noppes

1.1: Ongevonden kat

In de loop van de ochtend krijg ik een telefoontje. Niet urgent, maar aan de kant van een provinciale weg langs de rivier is een dode kat gevonden. Speld is bijgevoegd. Een speld is een aanteking op een kaartje van Google Maps die als bijlage bij een e-mail of een app kan worden meegestuurd. Als er een melding komt die enigszins in de buurt is gelijk ook dat dode beest ophalen.

Dan verder geen melding. Ik geef door aan de centrale dat als er om drie uur nóg geen melding is, ik tóch op die kat af ga. Je kunt zo'n beest geen eeuwigheid laten liggen.

Kort voor drieën stap ik dan ook de bus in en rijd naar de aangegeven plaats. Het is een vrij drukke weg met periodiek verkeer vanaf de stoplichten. Bus, dankzij de speld, op de juiste plek gestopt. Vanwege het verkeer dat met een vaartje van tegen de tachtig komt langs suizen alle alarmlichten, ook de flitsers bovenop, aangezet en zoeken maar.

Over een afstand van tweehonderd meter, gemeten aan de hand van de hectometerpaaltjes, de weg aan beide zijden nagezocht. Ook nog het nabijgelegen fietspad langsgelopen, maar niets. Waarschijnlijk is het beest in de tussentijd al door iemand, Rijks-waterstaat of de gemeente, al weggehaald.

Ik meld één en ander aan de centrale en ga weer op huis aan.

Drie maal noppes

1.2: Ongevonden eend

Ik zit in de bus voor de huisdeur de administratie bij te werken, gaat de telefoon. Toch nog een melding. In de stad heeft iemand aan een slootje nabij een volkstuincomplex een zieke eend gevonden. Er is wel een positieaanduiding, maar vanaf daar moet ik een fietspad volgen en dan kom ik er wel. Oké. Beetje vaag, maar meestal wijst het zich wel als je er bent en de plaatselijke situatie in ogenschouw kunt nemen.

Ik bel op en de vrouw die opneemt zegt dat ze nog even de afwas doet maar dat ze op de tijd die ik doorgeef ter plaatse zal zijn. Goed, dat helpt.

Als ik ter plaatse kom is het toch niet zo één twee drie duidelijk. Er zijn twee fietspaden en een derde pad dat op een fietspad lijkt maar, weliswaar heel smal, toch een weg is. Ik frommel de bus in een hoekje, parkeergelegenheid is er niet, en stap uit. Er komt een man met reflexiekleding en dikke rugtas mijn kant op lopen. Misschien weet die meer.

Mijnheer was ook al op zoek naar hetzelfde beest, maar dan voor een andere instantie, de plaatselijke Vogelgroep. De Vogelgroep is een groepje bezorgde burgers die, zonder officiële status, de vogels in de stad in de gaten houdt en eventuele misstanden aan de kaak probeert te stellen. Zo af en toe hebben we wel met elkaar te maken.

Ik bel weer naar de melder. "Ik geloof dat ik je zie. Ik sta verderop te zwaaien". Een stuk verderop, op die hele smalle weg, staat een vrouw, met een fiets aan de hand, te zwaaien. Mijnheer loopt die kant op, hij heeft het gesprek meegekregen, en ik hobbel er met de bus achteraan.

Drie maal noppes

Op de plaats waar mevrouw staat is een soortement kruispunt met naar rechts wat parkeergelegenheid voor het volkstuintencomplex. Daar sta ik in ieder geval beter dan op dat andere plekje.

Mevrouw had op het watertje dat naast de parkeer lag een groepje eenden gezien, waarvan er eentje vreemd zwom. In cirkeltjes. Vermoedelijk was één van de poten beschadigd. Toch was de eend aan de overkant van het watertje tussen de overhangende bomen verdwenen.

Dat is een duidelijk verhaal. Via een bruggetje lopen mijnheer en ik naar de overkant om daar tussen de bomen te zoeken. Vrij dicht aan het water staan wat gebouwtjes van het volkstuintencomplex, wij daar achterom. Er is een smal paadje waardoor we vrij dicht aan het water kunnen komen.

Geen eend te bekennen. Een beetje aan de takken lopen trekken, als ze daar tussenzit, een vrouwtje heeft tenslotte een schutkleur, komt ze er misschien wel tussen uit. Vlak aan het water onder de bomen door gezocht en bijna een natte poot gehaald, maar niets, helegaar niets.

We lopen weer terug naar de vrouw die met de fiets aan de hand stond te kijken. Zo groot was het watertje niet, een vlucht eenden van een stuk of acht, daar had mevrouw het over, zou toch op moeten vallen.

Conclusie is dan ook dat de vogels, inclusief die ene met of zonder dat pootje, zijn gevlogen. Tenslotte heeft het een half uurtje geduurd voordat ik ter plaatse was. Nog even met mevrouw en mijnheer gepraat en gezegd dat als ze het beest wéér treft, ze gerust nog een keer kan bellen. Tenslotte draaien we met de ambulance 24/7. Al worden minder urgente meldingen in het holst van de nacht niet echt op prijs gesteld.

Drie maal noppes

1.3: Ongevonden buizerd

Ik kan dan ook doorgaan met de volgende melding die inmiddels is binnengekomen. Ditmaal is het een buizerd die gewond aan de kant van de provinciale weg gevonden is. Het is tegen de oprit naar de grote verkeersbrug aan. Daar zijn wat bosjes waar de melder natuurwaarnemingen deed. Die heeft het beest zien liggen. Levend maar niet gezond.

Ik erheen. Ik kom regelmatig die brug over en weet dat ik daar met goed fatsoen de bus niet in de berm kan zetten, dat is net ietsje te link. Maar volgens de kaart loopt er een smal doodlopend weggetje, de oude rivierdijk, tot redelijk dichtbij het punt.

Ik rijd die kant op om de situatie in ogenschouw te nemen. Dat dijkje is vlot gevonden. In eerste instantie lijkt het me niet de juiste richting maar de straatnaam klopt en als ik iets verder doorrijd blijkt het toch precies de plek waar ik wezen wilde.

Het dijkje houdt op daar waar de nieuw aangelegd rotonde ligt die naar de oprit van de verkeersbrug leidt. Daar zet ik de bus neer. Vandaar is het hooguit honderd meter door de berm naar de buizerd. Ik bel nog even met de melder over de precieze locatie, maar de melder is daar niet echt helder over. Alleen dat het dier precies op de plek van de aangegeven plaats ligt. Daar heb ik weinig aan, omdat nauwkeurige referentiepunten ontbreken. Helaas is het niet een type kaartje waarin je eigen positie ook in wordt aangegeven. Dat wordt zoeken.

Als ik het dijkje af loop en de berm van de verkeersweg bereikt heb vliegt een vrij grote bruine roofvogel op en wiekt naar de overkant van de weg. Het leek me een buizerd, maar echt verstand heb ik niet van die beesten, bovendien was het in een flits.

Drie maal noppes

Ik loop verder tot aan de verkeersborden. Volgens het stratenpatroon in het kaartje ben ik dan de plaats al voorbij. Ondertussen kijk ik in het hoge, natte gras of ik iets van een vogel kan zien. Niet dus. Ik loop ietsje verschervend weer terug, wat dichterbij de bosrand toe. Weer niets gevonden.

Ik ga de bosrand in, een beetje het talud af en loop weer richting verkeersbord. Kruip-door-sluip-door, er zijn daar geen gebaande wegen. Over boomstronken en onder takken door. Het regent gelukkig niet maar alles is wel drijfnat van het laatste buitje. Weer niks. Ik probeer de melder weer te bellen maar die neemt niet op.

Terug naar de bus. Daar wring ik mijn broekspijpen uit en bel de centrale dat het niets geworden is. Pech, zegt de centrale, maar ik heb alweer wat nieuws voor je.

Drie maal noppes

1.4: Bellende kat

Er is in een nieuwbouwwijk een kat komen aanlopen. Niet weg te slaan, zo aanhankelijk, maar wel vermagerd. Ik mocht erheen om de situatie te beoordelen. Eerst kijken of ze gechipt is. Dan, als het beest er slecht aan toe is, meenemen naar het asiel of, als het kan, bij voorkeur, een belbandje omdoen.

Als het gewoon een kat is die aan het schooien is komt ze wel weer bij de eigenaar. Die ziet dat bandje en als die dan het telefoonnummer (vandaar de naam belbandje) opbelt dan weten ze op het asiel dat er niets aan de hand is. Is er met een dag of drie niet gebeld komen we het dier alsnog ophalen.

Zo'n belbandje is alleen maar een papieren strip met een zelfklevend uiteinde en een geperforeerde rand. Als het dier ergens aan blijft hangen kan het zichzelf lostrekken. Het is dan wel dat bandje kwijt maar dat is het minst kwalijk.

Ik kom aan op het gewenste adres. Bus aan de kant, er is niet veel ruimte, maar het gaat wel. Omdat ik niet weet hoe de nummering loopt ga ik eerst de verkeerde kant op, maar dan hoor ik roepen. Een vrouw staat op de oprit te zwaaien. Dat is de melder.

Ik loop op haar toe en zij gaat me voor de garage in. Daar loopt een jonge kat in de rondte, kopjes gevend aan elk been dat maar binnen bereik komt. Inderdaad een aanhankelijk beestje. Ik til het op, geen probleem. Kijken of ze een chip heeft, maar dat is negatief, geen chip. Ze is wel aan de magere kant, maar niet ondervoed. Voor de rest zo gezond als een kat maar zijn kan. Dat wordt een belbandje.

Ik vertel aan mevrouw en mijnheer, mijnheer was ook aanwezig, hoe één en ander in zijn werk gaat. Bandje om de hals en gewoon laten lopen. Loopt ze met een dag of drie nog steeds in de rondte dan maar weer opbellen, dan komen we haar ophalen. Nog

Drie maal noppes

even gepraat over het één en ander, ze konden zich geen kat veroorloven, ze hadden al twee honden. Logisch.

Ik doe de kat het bandje om, beetje lastig, aan welke kant zit de lijmlaag ook weer. Deur van de garage open en de kat loopt samen met mij naar buiten de oprit op. Klaar.

Terug in de bus doe ik de administratie en bel met de centrale om te vertellen dat er een kat met belbandje rondloopt. Ik zie dat het al half zeven is. Zeven uur is overdracht. Ik stuur een appje naar de collega om te zeggen dat ik wat vroeger ben. Collega woont in dezelfde stad als de melder.

Als ik kom aanrijden staat collega al samen met zijn dochter te wachten. Dochter ging de hond uitlaten en collega bracht mij naar huis. Dit keer had ik vanwege het weer maar geen fiets meegenomen. Als ik moet aflossen neem ik nog wel eens mijn fiets mee. Dan hoeft mijn aflosser me niet naar huis te brengen. Ik rijd dan zelf op het fietsje.

Drie maal noppes

2: De levenden en de doden

The living and the dead (Tv-serie)

2.1: Weer een kat naar huis

Net voor de koffie krijg ik een telefoontje. Twee meldingen tegelijk. Is geen haast bij, drink maar eerst je koffie op. Nou was ik nog niet eens begonnen met de koffie, dan maar eerst die meldingen doen. Koffie komt later wel, als er niet nóg meer meldingen bijkomen.

De eerste betreft het uitzetten van een wilde kat. Dat was op een ons bekend adres. Ik ben er vaker geweest, hetzij om een verwilderde kat te halen, hetzij om er eentje na behandeling weer te brengen.

Eerst het beest opgehaald bij het asiel. Als ik vervolgens opbel om door te geven wanneer ik er zal zijn wordt er niet opgenomen. Berichtje ingesproken van wat de bedoeling is. Ik ken de plaatselijke situatie, geen probleem. Dan maar op de bonnefooi.

Onderweg voer ik weer een heel gesprek met de kat achter me. Het beest zit constant te mauwen.

Enmaal op het adres aangekomen is de poort op slot. Dan zal er wel niemand thuis zijn. Alle katten lopen hier toch in de achtertuin te zwerven. Daar kan best nog wel eentje bij.

Ik zet de kooi tegen het hek aan en doe de schuif open. De spijlen zijn ruimschoots wijd genoeg uit elkaar voor een kat om tussendoor te glippen. Beest heeft er alleen geen zin in. Koudwatervrees denkkelijk. Maar met een beetje aanmoediging, het weghalen van de handdoek was voldoende, wipte ze toch tussen de spijlen door het erf op. Vervolgens loopt madam langs het hek en springt een paar meter verderop weer door het hek de oprit op.

Bekijk het dan ook maar. Ik heb je afgeleverd. Nog even de formuliertjes invullen en dan naar de volgende melding.

De levenden en de doden

2.2: Mispoes

Die volgende melding betreft een aangereden kat aan een doorgaande provinciale weg van het eiland naar de polder. Ik heb daar in het recente verleden al vaker doodgereden katten van de weg of uit de berm geplukt. Niet altijd even prettig, nooit eigenlijk, maar het hoort er wel bij.

Als zo'n beest een baas heeft wil die wel weten of Minoes het tijdelijke met het eeuwige verwisseld heeft. Indien mogelijk probeer je dan ook de chip uit te lezen, aangenomen dat zo'n beest die heeft. Helaas is mijn ervaring dat in dit buitengebied dit maar zelden het geval is.

Van de centrale heb ik de naam van de weg en een hectometernummer opgekregen. Daarmee is de positie op pakweg vierhonderd meter bekend. Langs deze weg staan de hectometerpaaltjes om de tweehonderd meter.

Ik rijd naar de aangegeven plaats, flink ver dit keer, richting polder. Vlak voor de bewuste hectometerpaal zet ik de bus neer. Het is vrij druk en ik durf ook niet te ver de berm in uit angst er niet meer weg te komen. Alarmlichten en flitsers op het dak aan. Voorzichtig met uitstappen, voor je het weet ben je de deur kwijt omdat net op dat moment iemand dicht langs komt rijden.

Enmaal uitgestapt valt het allemaal wel mee. De berm is breed zat en goed gemaaid. Ik loop door de berm naar het volgende paaltje, dan, aan de overkant van de weg, weer twee paaltjes terug. Weer oversteken en terug naar de bus. Aan weerskanten van de weg 400 meter nagespeurd. Niets gevonden. Dan nog eventjes voor de vorm het fietspad en de sloot tussen tussen fietspad en weg geïnspecteerd. Ook daar geen spoor van een dode kat.

De levenden en de doden

Die zal wel door een voorbijganger zijn weggehaald. Centrale gebeld dat er niets gevonden is, en ik ga via de grote polder naar huis. Voor mij is dat van hier uit het kortste.

De levenden en de doden

2.3: Verdwaasde duif

Enmaal thuis een verlate mok koffie naar binnen gegoten, vergezeld van een stuk zelfgebakken perentaart van eigen peren. Ik heb drie appelbomen en één perenboom in de tuin

Vroeg in de middag gaat weer de telefoon. Dit keer is het een melding van een gewonde duif. Het beest zou van alles mankeren, maar het probleem was eigenlijk dat mevrouw (de melder) schrik had van vogels. Net zoals sommige mensen een onberedeneerde angst kunnen hebben voor spinnen of ander gedierte, kan dat ook met vogels het geval zijn.

In dit geval zat de duif in de achtertuin. Centrale had gevraagd om een doos over het dier te zetten. Dat durfde de melder dan nog wel.

Het adres was een gewoon rijtjeshuis in een gewone woonwijk. Heerlijk smal dankzij alle geparkeerde auto's. Toen de boel werd aangelegd was denkkelijk het hebben van een auto een unicum. Nu zo'n beetje iedereen er minstens één heeft kun je in die relatief smalle straatjes zowat de kont niet keren.

Maar schuin tegenover het adres is er een ruime plek vrij. Dat komt mooi uit. Met een bak in de handen aangebeld. Een vrouw van middelbare leeftijd doet open. Niet echt het type waarvan je een onberedeneerde angst voor vogels zou verwachten. Maar ja, dat soort angsten zijn onberedeneerd en iedereen kan dat hebben.

Mevrouw gaat voor naar de achtertuin. Naast een schuurtje staat een kartonnen doos op de kop. Daar zit de duif onder. Ik kantel de doos met één hand en met de andere pak ik de duif. Mooi beestje, roestrood in plaats van het gebruikelijke grijs. Ik kijk het dier na, mevrouw kijkt geïnteresseerd toe.

De levenden en de doden

Vleugels zijn goed, geen kale plekken, staartveren zitten er nog aan, geen ring, pootjes zijn goed. Naar mijn mening niks mis met het beest. Die zal wel tegen een raam of een schutting geblunderd zijn en vervolgens verdwaasd zijn blijven zitten.

Ik vertel dat aan mevrouw. Die was toch bang dat er een kat in het spel geweest was. Kan natuurlijk, al zie ik er geen sporen van. Ik vertel dat ik de duif naar de opvang ga brengen. Daar kan ze op verhaal komen en als ze voldoende is aangesterkt wordt ze weer losgelaten. Het gewone recept.

Mevrouw vond dat prima.

Ik doe de bak met de duif in de auto en ga richting volgende melding.

De levenden en de doden

2.4: Gemaaide egel

Tijdens de rit naar de verdwaasde duif was er al een nieuwe melding binnengekomen. Dit keer van een egel die in een grasmaaier terecht was gekomen. Ook dat zijn gebeurtenissen die met bedroevende regelmaat plaatsvinden. Overdag wat minder vaak, maar 's avonds, als de beestjes gaan scharrelen, willen ze nog wel eens onder een robotmaaier terecht komen. Of dat hier ook het geval is weet ik niet. Ik weet alleen dat het een egel betreft die door een maaier gewond is geraakt.

Ik rijd erheen. Het is in dezelfde stad, het is niet ver. Ditmaal in een wat nieuwere wijk met van die hofjes. Mooi in het groen aangelegd maar verschrikkelijke nauw met scherpe bochten. Kort voordat ik bij het adres ben zie ik een parkeerplaats met nog een plekje vrij. Achteruit insteken was het beste. Dat is met alleen op de spiegels werken niet echt mijn fort. Bij de eerste poging zat ik dan ook met de kont in de struiken, maar met de tweede poging lukte het wel.

Ik stap uit en direct komt er een jonge man op me toelopen, kartonnen doos in de handen. Dat is vást de melder. Dat blijkt zo te zijn. De bewuste egel zit in de doos. Ik haal het dier er uit en probeer het zo goed en zo kwaad te bekijken. Tussen de stekels door was nog wel zijn snuitje te zien. Het diertje bleek in ieder geval een snee in de neus te hebben. Letterlijk. Niet figuurlijk.

Melder vertelt dat na het ongeval het beest zichzelf oprolde en zich niet meer ontrold heeft. Goed beoordelen of er verdere schade was ging niet, tenminste niet zonder geweld te gebruiken. Kort en goed, een tweede klantje voor de opvang.

Ik bel op en vertel dat ik twee klantjes heb. De duif en de egel. Goed, zegt de opvang, kom maar door.

De levenden en de doden

2.5: Verdwaalde buizerd

Wat later op de middag komt er een wat minder routineus bericht binnen. In een loods op één van de industrieterreinen in de stad zit een jonge buizerd. Of ik die maar even wilde vangen. Nou is mijn ervaring betreffende het vangen van jonge buizerds in een loods nou niet bepaald groot te noemen, maar proberen kan natuurlijk altijd.

In de eerste instantie rijd ik het adres voorbij. Het nummer, ik had geen bedrijfsnaam gekregen, was alleen leesbaar als je van de andere kant kwam. Ik was dus voorbij de ingang voordat ik doorhad dat ik te bestemder plaatse was aangeland.

Keren en dit keer wel het juiste gat in. Ik zet de bus naast een andere auto en stap uit. Komt een man op me toe: "Komt u voor die vogel"? Inderdaad, ik kwam voor die vogel. "Dan kunt u beter de andere ingang nemen, ik vertel de jongens dat u er bent".

Ik de bus weer gedraaid en dan hopelijk het volgende juiste gat ingereden. Ik zet de bus weer neer en loop in de richting van een geopende loods. Halverwege komen me een aantal mensen tegemoet. Deze tronen me mee de loods in. De loods waar de vogel zit wordt gedeeltelijk in beslag genomen door wat garagegereedschap en een gedeeltelijk gedomonteerde auto. De loods zelf is op zijn hoogste punt zo'n zes meter. Net wat meer dan mijn langste schepnet.

Dat net is een standaard, maar de steel is na een klacht van mij op een vergadering door een collega in de bus gelegd. Het is een telescopische steel, oorspronkelijk bedoeld om ramen te kunnen wassen. De aansluiting tussen de twee is natuurlijk totaal niet compatibel, maar daarvoor hebben we een rol ducttape aan boord.

De levenden en de doden

Ik haal steel, tape en net uit de bus en schuif de steel uit. Het jongere personeel is razend enthousiast en gaat als een idioot naar de vogel meppen. Op mijn advies wordt een kleine vorklift voorgaats getrokken. Pallet erop, mannetje zittend op de pallet. Zo kunnen ze nog wat hoger komen. Niet dat het helpt. De vogel kan in de lucht dermate scherp manoeuvreren dat hij zonder moeite het net kan ontwijken.

Een tweede net voorgaats getrokken, één met een kortere steel, die weer middels de tape aan een lange lat wordt gezet. Daarmee is deze vrijwel even lang als de telescopische. Ook met twee netten lukt het niet om de vogel te verschalken.

Met poetsdoeken wordt het arme dier opgejaagd en nog een zeer lange lat wordt ergens uit het magazijn gesleept om het dier steeds weer op te jagen. Één van de wat oudere mensen vraagt me of nog een andere truc weet, tenslotte ben ik de deskundige hier.

Het eerste dat ik kan bedenken is om de de hele loods vol te zetten met steigermaterieel. Dat is een hoop werk en hoewel er steigers beschikbaar zijn, zijn het er waarschijnlijk niet voldoende. Het zijn aardig wat vierkante meters.

Het tweede is wachten tot het donker wordt. Vogels als deze gaan dan, hopelijk, op stok, waardoor ze makkelijker te vangen zijn.

Maar voorlopig is het jong volk nog steeds bezig. En op een gegeven moment, ongeveer een uur in de operatie, merk je dat het dier moe begint te worden. Hij vliegt niet meer zo scherp en heeft moeite met landen.

En dan, opeens, zit hij toch in een van de netten. Luid gejuich van de jagers en de omstanders. Alles met elkaar waren toch een mannetje of tien hetzij op jacht, hetzij de jachtpartij gade aan het slaan.

De levenden en de doden

Ik breng het net met de vogel er in naar buiten en maak hem voorzichtig los uit het net. En met een rotvaart verdwijnt de vogel richting een aantal bomen. Die heeft thuis een hoop te vertellen en zal ook een tijdje nodig hebben om achter de adem te komen.

In de loods is iedereen druk doende om de aangerichte schade op te veen. Door dat zwiepen met die lange stelen zijn er een aantal tl-buizen aan diggelen gegaan. Ik verzamel mijn gereedschappen en demonteer ze weer. Wederzijdse dankbetuigingen en ik stap in de bus. Eerst bel ik de centrale dat operatie buizerd tot een goed einde is gebracht en dan bel ik mijn collega. Het is inmiddels half zeven geweest en om zeven uur is het overdracht.

Zoals wel vaker ben ik wat vroeger dan gebruikelijk. Onder het genot van een mok koffie het hele verhaal gedaan.

De levenden en de doden

3: Twee katten

“Twee honden”, boek van Richard Adams (orig. titel “The plague dogs”)

3.1: Twee dode katten #1

Het is herfst. Regen in buien en een lekker windje. Geen fietsweer. Ik vraag dan ook of mijn collega, zoals gebruikelijk, de bus komt brengen. Ik rijd hem dan weer naar huis. De bus rijdt dan wel drie keer voor één aflossing, maar dat moet dan maar.

Een uurtje voor de overdracht belt collega. Hij heeft net een melding, twee eigenlijk, binnengekregen en vraagt of we dat kunnen combineren met de overdracht. Hij komt naar mij, we doen samen die meldingen en als dat afgehandeld is breng ik hem naar huis. Zo gebeurt het wel vaker.

Ik was ten naaste bij klaar met eten koken en met een half uur zou collega op de stoep staan. Een half uur is genoeg om je eten naar binnen te slokken, dus dat ging. Ik heb twintig minuten later net de laatste hap door de hals als er wordt aangebeeld. Collega staat op de stoep. Zeker een stukje overgeslagen onderweg.

Collega vertelt dat de twee meldingen twee doodgereden katten betreft. Één in de stad en de andere op het industrieterrein. Tenminste, de melders vermoeden dat ze doodgereden zijn. Gezien het feit dat beide vlak naast een weg gevonden zijn is dat wel de meest waarschijnlijke oorzaak.

De locatie van de verschillende plaatsen beschouwd is het meest logische eerst die in de stad te doen en daarna die op het industrieterrein. Bij de eerste zijn mensen aanwezig, bij de tweede niet. Ook dat is een overweging. Je laat mensen zo min mogelijk wachten. Op een verlaten industrieterrein blijft dat dode beest wel liggen. Die wordt er niet nóg doder van.

Twee katten

In de stad komen we langsij een rijtjeshuis. Even een plekje zoeken. Mensen, de melders, komen naar buiten en zeggen dat we wat te ver doorgereden zijn. Stukje in de achteruit en we zijn waar we wezen moeten.

Het dier ligt bij de mensen in de voortuin. Mogelijk was hij niet gelijk dood en is daar in die tuin gecrepeerd. Het kan natuurlijk zijn dat de kat dood op de weg lag en dat een voorbijganger hem in de tuin gezwiept heeft, maar dat laatste lijkt me wat minder waarschijnlijk.

Het beest ligt er overigens al een tijdje, er was al lijkstijfheid. Collega controleert op een chip, maar die heeft de kat niet. Het dier is niet duidelijk gewond, maar dat zegt natuurlijk niets. Van binnen kan hij wel aardig in de prak liggen.

We praten nog even met de melders, vertellen wat de procedure is en zo. En dan vertrekken naar het volgende slachtoffer. Die ligt, volgens de melding, op een industrieterrein, er is een adres gegeven, onder een lantaarnpaal. Ik denk al dat we alle lantaarnpalen zullen moeten gaan navlooien, maar dat valt mee.

Als we komen aanrijden is er ter hoogte van het adres niet direct een geschikte parkeer. Ik rijd even door en keer op de volgende kruising. Dan weer terug en ter hoogte van het adres tussen twee lantaarnpalen in is er zowaar een soortement inrit. In het donker was het moeilijk te herkennen maar hij was er wel degelijk.

Auto aan de kant, voor alle zekerheid flitsers en alarmlichten aan, en wij de berm in. In eerste instantie lopen we natuurlijk de verkeerde kant op, maar als we keren en twee lantaarnpalen verder zijn ligt daar inderdaad een dode kat in de berm. Wel verwond, maar niet erg. Stijfheid was nog niet volledig, dus ze was vrij vers.

Twee katten

Niet gechipt. Dan maar weer een fotootje van de goede kant van het dier en een formulier invullen. En dan kunnen we weer terug naar het asiel. Dat is al gesloten, maar we hebben de sleutel en leveren de beide katten af bij de vriezer. Mooi in een bakje, beide beesten zijn toonbaar, matje eronder tegen het vastvriezen en ik kon, een uur later dan normaal, mijn collega naar huis brengen. Gelukkig woont 'ie niet zo ver van het asiel.

Twee katten

3.2: Gans en kat

In de loop van de avond komt er een appje binnen. Er moet een verwilderde kat uitgezet worden. Of ik morgenochtend om negen uur dat beest wil komen ophalen en naar het daarvoor bestemde adres te brengen. Het adres is bekend, ik ben er vaker geweest.

Ik kan dat mooi combineren met een gans die is afgemaakt wegens vogelgriep. Omdat de afvalverwerking al gesloten was is het beest in plastic met een aangehechte notitie in de vriezer gedumpt. Dat heeft de voorganger van mijn voorganger gedaan. Mijn voorganger was het vervolgens vergeten, ook voorgangers zijn mensen, en herinnerde het zich weer toen we gezamenlijk de beide katten in de vriezer plaatsten (Dat was melding 3.1: Twee dode katten #1). "Oh ja, dat moest ook nog". Geen probleem, doe ik morgen wel.

Die gans kan ik tegelijk met de kat doen. Punt is dat de afvalverwerking in de grote stad alleen dode huisdieren accepteert, en die in de stad nabij het adres voor de kat, ook wilde dieren. Vanuit het asiel, dat in de grote stad is gevestigd, is dat één keer rijden.

Om negen uur op het asiel. Ik krijg de transportkooi met de uit te zetten kat in de handen gedrukt en haal zelf de dode gans uit de vriezer. Die gaan met z'n tweetjes dezelfde kant op.

Het adres waar ik de kat moet uitzetten is een bekende. Ik ben er vaker geweest. Ze hebben daar 15 à 16 halfverwilderde katten rondrennen die ze allemaal gesteriliseerd willen hebben. In verband met de kosten hebben ze een deal met het asiel gesloten. Hoe die deal er eerlijk gezegd uitziet, geen idee. Dat zoeken ze op het asiel maar uit.

Op het adres is alleen de man thuis. Ik had tevoren opgebeld, ik werd verwacht. Achterin de tuin de bench neergezet en open gemaakt. De kat vliegt als een raket uit de bench als het deurtje open-